

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. гр. Д., 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Д. в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър П. Монеv

Членове: Атанас М. Каменски
Деница Кр. Петрова

при участието на секретаря Елица Вл. Александрова
в присъствието на прокурора В. Зл. В.
като разгледа докладваното от Деница Кр. Петрова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223200600176 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази следното:

С присъда №260001/06.04.2022г. по н.о.х.д.№253/2020г. Балчишкия районен съд е признал подсъдимия К. А. К. ЕГН ***** за виновен в това, че за периода 07.05.- 11.05.2020г. в гр.К. при условията на продължавано престъпление е нарушил мерки, издадени против разпространението на заразна болест по хората- COVID -19 /SARS CoV -2 или коронавирус/, съдържащи се в II т.1 и III т.1 от Заповед №РД-01 - 183/06.04.2020г. и № Заповед РД-01-229/22.04.2020 г. на министъра на здравеопазването, издадена на основание чл.63 от Закона за здравето, чл.29 от Наредба №21 от 18.07.2005г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести и във връзка с усложняващата се епидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID -19 на територията на страната, както и в Предписание за поставяне под карантина № 200430/044247 от 29.04.2020 г. на отдел РЗИ "Дирекция", ОЗ при РЗИ Д., като лице, поставено под карантина е напуснал мястото, на което е посочил, че ще пребивава за срока на предписанието - 14 дни -гр. К., ул.“Г.К.“ №9, деянието е извършено по време на пандемия от COVID -19 /SARS CoV-2 или коронавирус/ и на извънредно положение, свързано със смъртни случаи, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020г. /обн. ДВ бр. 22/13.03.2020г./, чийто срок е удължен до 13.05.2020г. с Решение на Народното събрание от 03.04.2020 г. /обн. ДВ бр. 33/07.04.2020г./, като на 07.05.2020г., в срока на 14 дневната

карантина е напуснал адреса, на който се изпълнявал карантината и е пребивавал на обществено място по параграф 1а от ДР от Закона за здравето в гр. К. на ул.“Д. №46а /офис на фирмата му/ и на 11.05.2020г., в срока на 14-дневната карантина е напуснал адреса, на който се изпълнявал карантината и е пребивавал на обществено място по параграф 1а от ДР от Закона за здравето в гр.К. на ул.“Б.“ и ул.“Д.“26, поради което и на основание чл.355 ал.2 пр.2-ро и 3-то във вр. с ал.1 във вр. с чл.26 ал.1 от НК и чл.54 от НК наложил на подсъдимия К. наказание лишаване от свобода за срок от три месеца, чието изпълнение на основание чл.66 ал.1 от НК отложил с изпитателен срок от три години и наказание „глоба“ в размер на 10 000лв.

Срещу така постановената присъда е постъпила жалба от защитника на подсъдимия с подробни доводи за липса на осъществено престъпление от обективна и субективна страна. Сочат се липса на доказателства, че подсъдимия е нарушил някоя от действащите към момента заповеди на Министъра на здравеопазването, доколкото нито в заповедите, нито във връченото му предписание било упоменато как да става придвижването от едно място на друго с оглед правата, които са били дадени по това време на водачите на тежкотоварни автомобили. Досежно деянието от 07.05.2020г. се касаело за пребиваване на подсъдимия в двора на фирмата му, за което нямал забрана като водач на тежкотоварен автомобил, а досежно посещението в общината - било е наложително, свързано със спешна докладна, подсъдимият бил взел всички предпазни мерки и това се случило на 13 –тия ден от карантината му. Освен това подсъдимият не бил запознат със съдържанието на заповедите на министъра на здравеопазването, не са му били прочетени, с което защитата обосновава липсата на пряк умисъл. Твърди се, че извършеното от подсъдимия евентуално би могло да е административно нарушение, но не и престъпление. Претендира се наличие на основанията за прилагане на чл.9 ал.2 от НК. Иска се оправдаване на подсъдимия, вкл. и при алтернативата за налагане на административно наказание.

В допълнително писмено изложение защитата сочи, че към датата на издаване на предписание на подсъдимия не било съществувало понятие „карантина“, като това понятие било въведено в по-късен момент. Твърди, че при наличие на хаотичност и неясноти в законодателството по време на извършване на деянието и на множество колизии по отношение на разрешителния режим за водачите на товарни автомобили, подсъдимия не бил съзнавал какво точно било дължимото му поведение. Към настоящия момент нямало нормативен акт, регламентиращ задължително поставяне под карантина на влизащи в страната лица и следвало да се приложи чл.2 ал.2 от НК. Нямало в действителността разграничение между състава на административното нарушение по Закона за здравето и състава на престъплението по чл.355 от НК - т.е. за едно и също един нарушител можел да понесе административно-наказателна, а друг наказателна отговорност. Освен това осъждането по подобен текст от НК, препращах към неограничен кръг променящи се неясни заповеди и всякакви актове противоречало на

основен принцип за законоустановеност на престъплението. Настоява се, че е налице малозначителност по чл.2 ал.2 от НК, като в тази връзка се посочва съдебна практика.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от защитника на подсъдимия с искане за постановяване на оправдателна присъда.

В лична защита подсъдимият К. сочи, че винаги бил спазвал законите, заповедта на министъра не била пълна и по този начин сгрешили хората от РЗИ, тъй като не знаели как да работят. Иска оправдаване.

Представителят на Д.ка окръжна прокуратура пледира за потвърждаване на присъдата като правилна и законосъобразна, като счита, че деянието е осъществено от обективна и субективна страна и мотивите за напускане на мястото на карантина не са такива, които да обосноват необходимостта тя да бъде нарушена, а наложеното наказание на подсъдимия е справедливо

На дадената последна дума подсъдимият заяви, че желанието му е да бъде оправдан.

Д.кият окръжен съд, като прецени жалбата, наведените в нея доводи, доказателствата по делото, взе предвид становищата на страните в съдебно заседание, и след цялостна проверка на присъдата съгласно чл.313 и чл.314 от НПК, намира за установено следното:

Жалбата е допустима като подадена в срок.

По същество съдът намира следното:

От събраните доказателства пред първа и въззивна инстанция се установява следната фактическа обстановка:

Подсъдимият К. А. К. към 2020г. бил управител на фирма Е.“ ЕООД и във връзка с осъществяване дейността на фирмата си често преминавал през границата на Б. с Р.. Живеел в гр.К. и към този момент бил и общински съветник.

Считано от 13.03.2020г. на територията на Република Б. било въведено „извънредно положение“ с Решение на Народното събрание на основание чл.84 т.12 от Конституцията на Република Б. по предложение на Министерски съвет във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 /SARS CoV-2 или коронавирус/ /обн.ДВ бр.22/13.03.2020г./, като срокът на извънредното положение бил удължен до 13.05.2020г. с Решение на Народното събрание обн.ДВ бр.33/07.04.2020г.

За опазване живота и здравето на гражданите в съответствие с вътрешното

законодателства били предприети редица мерки /вж. Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г. (Обн., ДВ, бр.28 от 24.03.2020г., в сила от 13.03.2020г.)/ и издадени съответни заповеди от Министъра на здравеопазването. Била издадена в тази връзка и Заповед №РД-01-183/06.04.2020г., изм. със Заповед №РД-01-229/22.04.2020г. на Министъра на здравеопазването, за въвеждане на временна забрана за влизане на територията на Република Б. и определяне на ред за поставяне под карантина. С т.II от Заповед №РД-01-183/06.04.2020г. на Министъра на здравеопазването бил въведен ред за поставяне под карантина на всички лица влизащи на територията на страната за срок от 14 дни в дома или на друго място за настаняване, в което лицето е посочило, че ще пребивава с предписание по образец на органите на граничния здравен контрол. Съгласно т.II-8 от посочената Заповед всички лица, поставени под карантина били длъжни да не напускат домовете си или мястото за настаняване, в което са посочили, че ще пребивават за посочения в предписанието срок. За водачите на тежкотоварни автомобили - български граждани били въведени специални правила в т.III от Заповедта, като било вписано, че тези пристигащи от държава с регистрирани случаи на COVID-19, се поставят под карантина при спазване на правилата по т.II., като имат право по време на карантинния период, с цел извършване или приключване на международен превоз:

- а) да преминат транзитно през територията на Република Б.;
- б) да се намират в кабината на товарния автомобил;
- в) да управляват товарния автомобил;
- г) да извършват товаро-разтоварни дейности;
- д) да напуснат територията на Република Б. преди да е изтекъл карантинния период.

На 29.04.2020г. подсъдимият К. К. се върнал от пътуване и влязъл в Република Б. през ГКПП "Д." от Република Р., управлявайки товарен автомобил. Р. към този момент била държава с регистрирани случаи на COVID-19 и съответно съобразно посочените по-горе заповеди, подсъдимият подлежал на задължителна карантина.

С цел изпълнение на процесната заповед на Министъра на

здравеопазването на ГКПП“Д.“ била създадена организация за проверка при влизане от екипи служители на гранична полиция и служители на РЗИ- Д., като последните връчвали предписанията за задължителна карантина на подлежащите на карантиниране лица. Към посочената дата от страна на РЗИ –Д. на граничния пункт била св.Я. Б.. Служителите на РЗИ /съответно св.Б. към този момент/ разполагали със служебни таблети, на които се изготвяли предписанията за поставяне под карантина, а подлежащото на карантиниране лице се подписвало на таблета, за да удостовери, че е получило предписанието. Доколкото подсъдимия К. бил вкаран в системата на гранична полиция */откъдето се подавала информация в информационната система на РЗИ на посочения таблет/* като водач на товарен автомобил, св.Б. уведомила подсъдимия, че ще му издаде предписание за поставяне под карантина като водач на тежкотоварен автомобил, като му разяснила и заповедта на Министъра на здравеопазването за поставяне под карантина */визирана по-горе/*. Подсъдимият обаче не бил съгласен да бъде карантинен, твърдейки, че следва да бъде третиран като пограничен работник и като такъв не подлежи на карантина. Повишил глас и заявил категорично, че няма да подпише никакъв документ. Тъй като за първи път имали такъв случай на отказ, и предвид натрупващата се опашка от хора, чакащи да си получат предписанията, св.Б. след разговор с началниците си пропуснала подсъдимия да премине, като било организирано на следващият ден със съдействието на органите на РУ на МВР-К. връчване на предписанието за поставяне под карантина с №200430/044247. Предписанието било издадено електронно на 30.04.2020г. поради посочените причини */за да се получил съответен номер на същото, то трябвало да е издадено електронно/*. Предписанието било оформено на бланка приложение към Заповед №РД-01-229/22.04.2020г. - приложение № 1 към т. II, 1 от Заповед №РД-01-183/06.04.2020г. на министъра на здравеопазването. Тъй като било издадено електронно с дата 30.04.2022г. за автор на същото била посочена св.Т. П.. В хартиения вариант на предписанието св.Б. попълнила своето име като издател.

На подсъдимия бил връчен хартиения вариант на предписанието, съгласно който той бил поставен под 14-дневна карантина, считано от 29.04.2020г. на адрес гр.К., ул.Г.К. №9. */л.67, т.1 от д.н./* Подсъдимият се подписал, че е получил предписанието, но отново изразил несъгласието си, като вписал собственоръчно във връченото му предписание, че заповедта-№РД-01-

183/06.04.2020г. гласи „I т.3 „ж“ не се отнася за погранични работници“ и „нарушаване на свободно придвижване на стоки“. С връченото предписание /видно от текста на същото/ подсъдимият бил уведомен и за наказателната отговорност по чл.355 от НК при неизпълнение на предписанието.

Св.Б. при връчване на предписанието отново разяснила на подсъдимия, че като водач на тежкотоварен автомобил поставен под карантина следва да пребивава на посочения от него адрес - гр.К., ул.Г.К. №9, но има право като водач на тежкотоварен автомобил с цел извършване на превоза да пребивава в кабината на товарния автомобил, да се придвижи до адреса, където е паркиран товарният автомобил и да предприеме курс извън страната /като при завръщането си процедурата се повтаряла./ Подсъдимият бил наясно и че подлежи на проверки за спазване на карантината.

Контролът върху изпълнението на задължението на карантинирани на различни основания лица бил възложен на служителите на РУ-К., които периодично извършвали проверки, вкл. и по постъпили сигнали в РУ на МВР-К. за нарушена карантина.

На 07.05.2020г. подсъдимия К. напуснал адреса си в гр. К. ул.Г.К. № 9, където бил карантинирани, като при проверката от свидетелите А.К. и Ж.К. /полицаи в РУ-К./, същите го намерили на адреса, където бил офиса на фирмата му –гр.К. ул.“Д. №46а в двора до един товарен камион и в разговор с него разбрали, че възнамерявал да пътува за Р. за стока. По-късно вечерта на същия ден подсъдимия К. се явил на изход за излизане от РБ. с л.а.„Ауди“, като св.Д.Д. от гранична полиция бил на смяна и не го пропуснал да премине, тъй като бил уведомен, че подсъдимият е в задължителна карантина. На място пристигнал и св.Г. Н. –дежурен полицаи на територията на РУ-Ш., който констатирал същите обстоятелства - че подсъдимия К. се опитва да излезе от Република Б. през ГКПП Д. за Р. с лек автомобил „Ауди“. Като причина за пътуването си, подсъдимият обяснил, че има работа свързана с осъществяваната дейност на фирмата му, но не бил допуснат да премине и отново му било разяснено, че би могъл да напусне границата на РБ. като водач на товарен автомобил за извършване на курс /но не и като водач на лек автомобил/. След това подсъдимият се прибрал на адреса в гр. К. ул.“Г.К.“ № 9.

На 11.05.2020г. около обяд подсъдимия отново напуснал дома си, където

бил карантинен - гр. К. ул.“Г.К.“№9 и посетил сградата на община К.. Преди това на подсъдимия К. се била обадила по телефона св.Д.Н., работеща тогава като технически секретар на Общински съвет К., като му направила, че изтървявал срока да представи докладна, а подсъдимия й казал, че е в задължителна карантина, при което свидетелката му казала, че следва да донесе заявление, че няма да присъства на заседанието. Въпреки, че знаел, че все още е под карантина и няма право да напуска мястото на карантиниране /освен при посочените по горе изключения, свързани с осъществяване на превоза като водач на тежкотоварен автомобил/ подсъдимият отишъл до сградата на община К. по ул.“Б.“ и ул.“Д.“26, влязъл вътре около 11:30ч. и посетил кабинета на техническия секретар свидетелката Н.. Там подсъдимия /който бил и общински съветник/ депозирал уведомление, че ще отсъства от заседание на комисията по "Духовни дейности", насрочено за същата дата, както и „докладна записка“, адресирана до Общински съвет-К. */л.100-110, т.1 от д.н./* и след около 15 минути напуснал сградата на общината. Междувременно бил получен сигнал в РУ-К., че подсъдимия К. е посетил сградата на общината, при което свидетелите Н.Н. и П.П. - полицейски инспектори били изпратени да направят проверка на адреса, на който би следвало подсъдимия да изпълнява карантината си- гр. К. ул.“Г.К.“ №9. Позвънили му по телефона да се покаже на терасата, а подсъдимият в телефонен разговор със св.П. му заявил, че имал разрешение от РЗИ и е отишъл до аптеката, намираща се на не повече от 100м. от дома му да си закупи инсулин. Свидетелите Н. и П. изчакали и видели подсъдимия К. К. като се прибирал, при което св.Н. го спрял и разговарял с него, а подсъдимият отново повторил, че е ходил до аптеката да си купи инсулин, тъй като се нуждаел от него, за което бил уведомил РЗИ. Двата свидетели – полицейски инспектори посетили близката аптека, където били уведомени, че за деня не е продаван инсулин. */показания на св.П. на л.69-71 от н.о.х.д. №253/20г. на БРС/*

Така приетата фактическа обстановка въз основа на събраните доказателства не се различава съществено от тази приета от първоинстанционния съд.

Безспорно от изложеното е, че подсъдимия е бил поставен под задължителна карантина с предписание на РЗИ въз основа на цитираната по-

горе заповед на министъра на здравеопазването. Безспорно е също така, че същият е бил карантиниран като водач на тежкотоварен автомобил. С оглед отказа да подпише електронното предписание за поставяне под карантина на 29.04.2020г.-деня на преминаване на границата и влизане в Република Б. и поради струпването на много хора в посока –влизане в Б., св. Я. Б. след съгласуване с началниците си и доколкото дотогава не им се било случвало /някой да откаже да подпише, че е уведомен за карантинирането/, не генерира веднага на 29.04.2020г. електронно предписание за карантиниране на подсъдимия, защото се взело решение да му бъде връчено предписанието със съдействието на МВР на следващия ден. Подсъдимият на 29.04.2020г., отказвайки да подпише предписание за поставяне под карантина и с оглед посоченото по-горе на посочения ден влязъл в Б. и на практика не бил поставен същия ден под карантина, а на следващия, когато било генерирано електронно предписание за поставяне под карантина, връчено му със съдействието на полицията в хартиен вариант. В хартиения вариант св.Я. Б. вписала своето име като издател на предписанието, доколкото необходимостта от издаване на такова била установена по време на нейното дежурство и изхождайки от същата причина като начална дата на карантината посочила 29.04.2020г. */за посочената дата 29.04.2020г., видно от приложената заповед №РД-01-125/15.04.2020г.- л.44 от в.н.о.х.д.№176/22г. на ДОС, св.Я. Б.-тогава главен инспектор в отдел ДЗК била компетентна да издава и връчва предписания за поставяне под карантина/*. В електронно генерираното предписание /по показанията на свидетелките Б. и Т. П. – инспектори в РЗИ, към този момент единствено така било регламентирано да се генерира предписание за поставяне под карантина, когато е на граничния пункт и само по този начин можел да се получи номер на предписанието/, доколкото същото е генерирано на 30.04.2020г. фигурира като издател името на св.Т. П. */ видно от заповед №РД-01-119/08.04.2020г.-л.41-43 от в.н.о.х.д. №176/22г. на ДОС именно тя е била оправомощена да издава такива предписания на 30.04.2020г./* и начална дата на карантината - 30.04.2020г., тъй като началната дата на поставяне под карантина не може да предхожда датата на издаване на електронното предписание- датата се генерира автоматично и системата не позволява вписване на друга дата. Всъщност, както вече се посочи на подсъдимия е връчено хартиеното предписание, в което е вписана и по-благоприятната за него начална дата на карантината- 29.04.2020г.

/въпреки, че практически на този ден - 29.04.2020г. той не е търпял каквито и да е ограничения, свързани с карантиниране/. Както се посочи, подсъдимият собственоръчно е вписал възражението си */което преди това на 29.04.2020г. няколкократно и на висок тон заявил/*, че заповедта не се отнася за погранични работници –цитирал I т.3 „ж“ от Заповедта. Това само показва, че подсъдимия е запознат с процесната заповед на Министъра на здравеопазването, въпреки, че е посочил хипотеза, очевидно неотнормирана, доколкото в т.I ,3 от заповедта са визирани изключенията от забраните за влизане в Република Б., доколкото самата т.I касае временни забрани въобще за влизане в Б.. Видно от т.II от Заповедта е, че всички лица, влизащи на територията на Б. са се поставяли под 14-дневна карантина, като единственото изключение е по отношение на лицата по т. I, 3, букви „б" и „г". */това са по б. (б) медицински специалисти, медицински научни работници и социални работници, когато целта на пътуването е свързана упражняваната от тях професия; б. (г) чуждестранни официални длъжностни лица (държавни ръководители, членове на правителства и др.) и членовете на техните делегации, както и дипломати, служители на международни организации, военнослужещи и хуманитарни работници при изпълнение на техните задължения;/*, а за лицата по т. I, 3, буква „в" *(транспортен персонал, ангажиран с превоз на товари, екипажи на въздухоплавателни средства, извършващи търговски въздушен превоз, и друг транспортен персонал при необходимост)* се прилагали специалните правила по т.III. По отношение на подсъдимия били приложени именно тези специални правила по т.III, като той бил карантинен като водач на тежкотоварен автомобил. А както вече бе посочено по-горе за тези водачи - български граждани на тежкотоварни автомобили, пристигащи от държави с регистрирани случаи на COVID-19 важат общите правила за карантиниране /на посочено от тях адрес за срок от 14-дни са длъжни да пребивават, като не напускат адреса/ със следните изключения, визирани в т.III,3, а именно , че имат право по време на карантинния период, с цел извършване или приключване на международен превоз: а) да преминат транзитно през територията на Република Б.; б) да се намират в кабината на товарния автомобил; в) да управляват товарния автомобил; г) да извършват товаро-разтоварни дейности; д) да напуснат територията на Република Б. преди да е изтекъл карантинния период.

Предвид изложеното дотук следва да се приеме, че възражението на защитата касателно първото вменено на подсъдимия деяние по продължаваното престъпление е основателно. Доколкото подсъдимият е карантиниран като водач на тежкотоварен автомобил, то същият е имал право да се намира в този автомобил или до него с цел извършване на товаро-разтоварни дейности, съответно извършване на превоза. И двамата свидетели –полицейски инспектори –св. Ж.К. и св.А.К. на 07.05.2020г. са възприели подсъдимия до товарния автомобил в двора на фирмата му с документи, като подсъдимият е заявил, че ще пътува за стока с товарния автомобил. И именно защото съгласно изключенията в заповедта на министъра на здравеопазването, подсъдимият е имал право да се намира до товарния автомобил, нито полицейските инспектори, които са го проверили, нито оперативния дежурен на който са докладвали по телефона са сметнали, че има нарушение, съответно, че подсъдимия е нарушил предписанието за поставяне под карантина. Предвид посоченото, подсъдимият следва да бъде признат за невиновен и оправдан досежно първото деяние от продължаваното престъпление. Следва да се посочи, че като водач на товарен автомобил подсъдимият е имал право да се намира до него, да го товари и разтоварва и да напусне територията на Република Б. преди изтичане на срока на карантината, но ако е именно с товарен автомобил, защото това е смисъла на заповедта на министъра. Така, че с факта на явяването същата вечер /07.05.2020г./ с лек автомобил „Ауди“ на изхода от Б. посока Р. на ГКПП Д. подсъдимият безспорно е нарушил наложената му задължителна карантина, но такова деяние не му е вменено, поради което това обстоятелство само се отбелязва.

Досежно вмененото деяние на 11.05.2020г. въззивната инстанция намира, че същото е извършено от подсъдимия К. и доказано осъществява всички елементи на престъпния състав на чл.355 ал.2 вр. с ал.1 от НК, предвид следното:

Видно от изложеното по-горе при описание на фактическата обстановка на подсъдимия на няколко пъти му е било разяснено какви задължения има като карантинирано лице и в кои случаи и по какъв повод може да напуска мястото на карантиниране /съобразно т.ІІІ,3 от Заповедта/. Тези основни положения са му разяснени отново, когато не е допуснат да напусне

границата на РБ. към Р., доколкото очевидно явявайки се на изход към Р. с лек автомобил „Ауди“, то той не попадал в изключенията на т.ІІІ, 3 от заповедта. Подсъдимият всъщност е бил и наясно с това, но очевидно се е опитал да го пренебрегне, което е видно и от обстоятелството, че като причина за излизането си от Б. за Р. посочил на св.Г. Н. - полицаи в РУ-ІІІ., че се налага да посети Р. във връзка с обстоятелството, че е управител на румънска фирма / а не за извършване на товаро-разтоварни дейности и превоз/-вж. показанията на св.Н. на л.71-74 от н.о.х.д.№253/20г. на БРС.

На 11.05.2020г. срокът на карантината на подсъдимия К. не бил изтекъл, обстоятелство съзнавано напълно от него - при проведения на същия ден телефонен разговор със свидетелката Д.Н., работеща тогава като технически секретар на общински съвет К., когато тя му напомнила, че изгървявал срока да представи докладна той ѝ съобщил, че е в задължителна карантина. Въпреки това подсъдимият пренебрегнал тази задължителна карантина и отишъл до сградата на общината, където влязъл в стаята при технически секретар на общински съвет К. - св.Д.Н., за да подаде „заявление“, че ще отсъства на същата дата от заседанието на комисия „духовни дейности“ и „Докладна“. Съзнавайки, че с действията си нарушава наложената му с предписание въз основа на посочените по горе заповеди на Министъра на здравеопазването задължителна карантина и липсва основателна причина за това, когато бива потърсен междувременно по телефона от св.П.П. /който заедно св.Н.Н. - полицейски инспектори правел проверка по спазване на карантината от подсъдимия/ подсъдимият К. заявил очевидно невярното обстоятелство, че бил до близката аптека за покупка на нужен му инсулин с разрешение на РЗИ, като прибирайки се и срещайки отново свидетелите П. и Н. подсъдимият отново повторил, че излязъл за покупка на инсулин. Подсъдимият не само целенасочено нарушил задължителната карантина, съобразно предписанието и заповедта на министъра, но и очевидно напълно съзнавайки наказателната отговорност, която носи за нарушаване на карантината, заблудил полицейските органи, предоставяйки им невярна информация за това къде е бил и причината за това. По този начин безспорно подсъдимия нарушил мерки, издадени против разпространението на заразна болест по хората- пандемията COVID -19 /SARS CoV -2 или коронавирусу/ и във връзка с обявеното в Република Б. извънредно положение - посочената заповед- Заповед №РД-01-183/06.04.2020г. изм. със Заповед №РД-01-

229/22.04.2020г. на министъра на здравеопазването, издадена на основание чл.63 от Закона за здравето, чл.29 от Наредба №21 от 18.07.2005г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести.

С даденото му предписание за поставяне под карантина подсъдимият бил уведомен изрично и за наказателната отговорност по чл.355 от НК, която носи при неспазване на ограниченията /предписанието/. Какви са задълженията му като карантиниран му било разяснено няколкократно- устни разяснения от св.Я.Б., -два пъти-на 29.04.2020г. и 30.04.2020г., от св.Д. и св.Н. -когато е върнат и недопуснат да излезе през ГКПП Д. за Р. с л.а. „Ауди“ на 07.05.2020г. От изложеното и от факта, че подсъдимият сам е казал на св.Н., че е в задължителна карантина следва извода, че същият напълно съзнателно и целенасочено е решил да пренебрегне задълженията си и да наруши карантината, като на 11.05.2020г. посети сградата на общината. Именно съзнавайки, че по този начин грубо нарушава задължителната карантина без причината да би могла да се приеме по какъвто и да е начин извинителна /причините да я наруши не са от такава съществена важност и значимост, щото ако не би я нарушил да се причинят никакви огромни вреди, като освен това е липсвала пречка процесните документи да бъдат занесени в общински съвет от друг човек или депозирани по електронен път, доколкото във века на информационните технологии и на фона на пандемията няма как да се приеме, че в конкретни случаи това не би било възможно/ подсъдимият вместо да каже на полицаите къде действително е ходил им е поднесъл версията, че е бил за инсулин в аптеката. С това си деяние, подсъдимият безспорно е осъществил състава на чл.355 ал.2 вр. с ал.1 от НК.

От правна страна, като на 11.05.2020г. в гр.К. нарушил мерки, издадени против разпространението на заразна болест по хората- COVID -19 /SARS CoV -2 или коронавирус/, съдържащи се в II т.1 и III т.1 от Заповед №РД-01 - 183/06.04.2020г. и Заповед № РД-01-229/22.04.2020 г. на министъра на здравеопазването, издадена на основание чл.63 от Закона за здравето, чл.29 от Наредба №21 от 18.07.2005г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести и във връзка с усложняващата се епидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID-19 на територията на страната, както и в Предписание за поставяне под карантина № 200430/044247 от 29.04.2020г. на отдел РЗИ "Дирекция", ОЗ при РЗИ Д., като лице, поставено под карантина

е напуснал мястото, на което е посочил, че ще пребивава за срока на предписанието - 14 дни -гр. К., ул.“Г.К.“ №9 и е пребивавал на обществено място по параграф 1а от ДР от Закона за здравето в гр.К. на ул.“Б.“ и ул.“Д.“26, деянието е извършено по време на пандемия от COVID-19 /SARS CoV-2 или коронавирус/ и на извънредно положение, свързано със смъртни случаи, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020г. /обн. ДВ бр. 22/13.03.2020г./, чийто срок е удължен до 13.05.2020г. с Решение на Народното събрание от 03.04.2020г. /обн.ДВ бр.33/07.04.2020г./,подсъдимият К. К. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.355 ал.2 вр. с ал.1 от НК.

Престъплението е извършено от подсъдимия при форма на вината пряк умисъл- същият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е общественотоопасните му последици и е искал настъпването им.

Възраженията на защитата в насока за липса на умисъл у подсъдимия са изцяло неоснователни- от всичко изложеното дотук е видно, че същия е бил изцяло наясно със задълженията си като карантинирано лице /независимо от несъгласието си с това/, в достатъчна степен е запознат със законодателството, вкл. с обявеното извънредно положение във връзка с пандемията от COVID-19, взетите мерки в тази насока, инкорпорирани в издаваните към процесния момент заповеди на министъра на здравеопазването. Всъщност изхождайки и от обясненията на подсъдимия следва безспорни извод, че той е знаел прекрасно какви са задълженията му, след като е карантинен. В тази насока следва да се посочи и факта, че към този момент подсъдимият е бил общински съветник и самият той заявява, че е бил наясно със законодателството, а с оглед личността му и образователния ценз безспорно е съзнавал какво е било дължимото от него поведение и съответно целенасочено и съзнателно е нарушил задълженията си, произтичащи от поставянето му под карантина. С връчване на самото предписание за поставяне под карантина, което подсъдимия е подписал, видно от същото той е уведомен и за наказателната отговорност по чл.355 от НК при нарушаване на наложената му карантина. Освен това и само като допълнение следва да се посочи, че св.Я. Б. изрично е обяснила на подсъдимия и на 29.04.2020г. и на 30.04.2020г. в какво се състои карантиненето му като водач на тежкотоварен автомобил - а именно, че

трябва да пребивава в мястото на карантиниране, което може да напусне ако тръгне отново да извършва транспортна услуга с тежкотоварен автомобил-вж. показания на л.57 от н.о.х.д.№ 253/20г. на БРС.

Възражението, че на подсъдимия били представени различни предписания за поставяне под карантина на различни основания и на него не му било ясно кое от тях да изпълнява е изцяло неоснователно, защото на подсъдимия му е представен само хартиения вариант на предписанието. Както се посочи по-горе и с оглед създамата се обстановка се е наложило на 30.04.2020г. / а не на 29.04.2020г., когато подсъдимият е влязъл в РБ. през ГКПП Д. , управлявайки товарния си автомобил/ да бъде генерирано електронното предписание, като генерирането му е само с оглед даване на съответен номер на предписанието. Безспорно е, че подсъдимият е карантиниран като водач на тежкотоварен автомобил /всъщност и да бе приет за пограничен работник подсъдимия отново би подлежал на карантина към този момент/ и за начален момент на карантинирането следва да се приеме по-благоприятния такъв посочен в хартиеното предписание-29.04.2020г. Доколкото само това предписание му е връчено / а се поясни, че липсват съществени различия с електронно генерираното/ то очевидно подсъдимия е следвало да съобразява изцяло поведението си с него- той не е бил запознат с електронно генерираното предписание / по същество явяващо се почти идентично с хартиеното/ за да е съществувала у него каквато и да е „неяснота“ или евентуално объркване.

Възражението, че заповедите на Министъра на здравеопазването не му били прочетени също е неоснователно, тъй като задължение за прочитане текста на заповедите органите на РЗИ не са имали, но от показанията на св.Я. Б. е видно, че същата е прочела заповедите на подсъдимия в касаещата го част. Нещо повече, именно защото е бил запознат с процесните заповеди подсъдимият е вписал собственоръчно възраженията си.

Възражението, че доколкото към датата на издаване на предписанието на подсъдимия, не било съществувало понятие „карантина“, поради което стореното не подлежало на наказателно преследване тъй като бил нарушен принципът на законоустановеност на престъплението е неоснователно. При липса на дефиниция в чл.93 от НК или в специалния закон към който бланкетната наказателна норма препраща,то съответните термини се възприемат с тяхното общоприето значение- това, което се влага в употребата

им, а думата „карантина“ е с общоизвестно значение /вж. в тази връзка Решение №193 от 13.01.2021г. на ВКС по н.д.№ 806/2020г.,II н.о. /. В какво пък се състоят задълженията на карантинираното лице е разяснено и в самата заповед /т.П - 8 от Заповед №РД-01 -183/06.04.2020г. на Министъра на здравеопазването/, а на подсъдимия няколкократно и устно му е разяснено това.

Искането на защитата за прилагане чл.2 ал.2 от НК и деецът да не се наказва, тъй като посочените заповеди в обвинението били отменени впоследствие, а към настоящия момент и към датата на присъдата нормативен акт, регламентиращ задължително поставяне на влизащи в страната лица под карантина нямало е неоснователно. В конкретния случай наказателноправната норма на чл.355 от НК продължава да съществува, вкл. ал.2 от същата, т.е. криминализирането по този престъпен състав не е отпаднало. Нормата на чл.2 ал.2 от НК се отнася до влизане в сила на по-благоприятен наказателен закон, а не на бланкетните норми от специалното законодателство, към което дадена наказателноправна норма препраща. В този смисъл се е произнесъл още Върховния съд - ПП-1-83, т.2, б. "в" на ВС на РБ, следователно за отговорността на дееца има значение единствено правилото, което е действало по време на извършване на деянието / в случая действащите към датата на деянието мерки, обхванати от посочените по-горе заповеди на Министъра на здравеопазването- Заповед №РД-01-183/06.04.2020г. и Заповед №РД-01-229/22.04.2020г. на министъра на здравеопазването, издадени въз основа на чл.63 от Закона за здравето, чл.29 от Наредба №21 от 18.07.2005г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести/. Единствения случай, в който изменението на друг нормативен акт, към който бланкетната наказателна норма препраща би могъл да се вземе предвид е когато не засяга поведението на трети лица /какъвто настоящия случай очевидно не е/. В тази връзка съдебната практика е еднозначна –вж. Решение №91 от 17.06.2022г. на ВКС по к.н.д. №421/2022г., II н.о.; Решение №60128 от 21.03.2022г. на ВКС по н.д. №234/2021г.,III н.о.; Решение №582 от 7.01.2011г. на ВКС по н.д. №605/2010г.,III н.о.; Решение №406 от 3.11.2014г. на ВКС по н.д. №1019/2014г.,III н.о.; Решение №382 от 11.11.2015г. на ВКС по н.д. №1332/2015г.,III н.о.; Решение №206 от 22.01.2020г. на ВКС по н.д. №874/2019г.,III н.о.; Решение №14 от 19.02.2021г. на ВКС по н.д.№

Твърдението за малозначителност на деянието поради явно незначителната му обществена опасност с искане за прилагане на чл.9 ал.2 от НК и алтернативното искането за оправдаване и налагане на административно наказание по чл.209а от Закона за здравето въззивният състав намира за неоснователни, предвид следното: Въпреки, че се касае до едно деяние –това извършено на 11.05.2020г. съдът намира, че в конкретния случай обществената опасност е достатъчно висока и в никакъв случай - явно незначителна. Това е така, както с оглед цялостното държане на подсъдимия от момента на опита за поставянето му под карантина на 29.04.2020г., връчване на предписанието за поставяне под карантина на 30.04.2020г. и поведението му по време на 14-дневния срок на карантината - опитал се да излезе отново от Република Б. с лек автомобил, очевидно по друга причина, несвързана с превоз на товар / съответно транспортна дейност/, знаейки много добре ,че няма право на това, за което е предупреден и върнат от границата / впрочем за това деяние няма повдигнато обвинение/ и отново на 11.05.2020г. нарушил карантината, за да отиде до сградата на общината /където в посочения момент имало и други хора-посетители вж. показанията на св.Д.М. на л.79-80 от н.о.х.д.№253/2020г. на БРС/, като преди това вече бил уведомил технически секретар, че е в задължителна карантина и при направената междувременно проверка от полицейските инспектори – св.П. и св.Н. вместо да каже истината къде е бил се е опитал да ги заблуди, че е бил в аптеката за инсулин с разрешение на РЗИ. Освен, че се е опитал да заблуди полицейските органи очевидно причината да наруши карантината не би могла да се приеме за такава от първостепенна важност, като във века на информационните технологии няма как да се приеме, че не е съществувал друг начин да уведоми за отсъствието си от заседание на дадена комисия в общинския съвет, съответно да подаде съответната докладна. Най-сетне, ако и това е представлявало особена трудност, липсва причина , поради която подсъдимият да не може да предаде така необходимите документи чрез някой друг. Както обаче се посочи, от цялостното поведение на подсъдимия през процесния период е видно, че същият изобщо не е желал да се съобразява с въведените с процесната заповед противоепидемични мерки, тъй като не е бил съгласен с тях.

Посоченото в контекста на обстоятелството, че очевидно подсъдимия е бил и публична личност –общински съветник /всъщност дори лице, заемащо висша публична длъжност съгл. определението по чл.6 ал.1 т.32 от ЗПКОНПИ/ води до извода за една сравнително висока степен на обществена опасност на извършеното от него на 11.05.2020г. деяние. И това е така, тъй като подсъдимият е демонстрирал явно незачитане на въведените с процесната заповед на министъра на здравеопазването противоепидемични мерки, съответно издаденото във основа на тази заповед предписание за поставяне под карантина, а като лице ,заемащо висша публична длъжност – общински съветник е следвало не просто да съобразява поведението си със законите и подзаконовите актове, но и да дава пример по спазването им. Именно поради по-високата обществена опасност според настоящия състав не може в случая да се приеме, че извършеното от подсъдимия осъществява състава на административното нарушение по чл.209а от Закона за здравето, а не престъплението по чл.355 ал.2 от НК. Деянието, извършено от подсъдимия не представлява състав на административно нарушение по смисъла на чл.209а ал.1 от Закона за здравето, а престъпление по чл.355 ал.2 вр с ал.1 от НК, тъй като същото се отличава с висока степен на обществена опасност, основен белег на престъплението.

Досежно наложеното на подсъдимия наказание: Престъплението, извършено на 11.05.2020г. по чл.355 ал.2 от НК, въпреки, че се отличава със сравнително висока степен на обществена опасност с оглед изложеното по-горе, е извършено от подсъдимия К. К. при наличие на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, при което и най-лекото предвидено наказание /доколкото е от вида лишаване от свобода/ се явява несъразмерно тежко – подсъдимият е неосъждан, с добри характеристични данни, към които обстоятелства се добавя и забавеното наказателно производство, доколкото до настоящия момент са изминали повече от две години от датата на извършване на престъплението, като делото не се отличава с особена правна и фактическа сложност и липсват данни забавянето да е по вина на подсъдимия. При наличие на тези обстоятелства, очевидно са налице предпоставките на чл.55 ал.1 т.2 б „б“ от НК, като предвиденото наказание лишаване от свобода без най-нисък предел бъде заменено с пробация и на основание чл.55 ал.3 от НК не се наложи по-лекото наказание, предвидено наред с наказанието лишаване от свобода - глоба. При приложението на чл.55

ал.1 т.2 б „б“ от НК и налагане на наказание „пробация“ въззивният съд намери, че следва да бъдат наложени само двете задължителни пробационни мерки по чл.42а ал.2 т.1 и т.2 от НК за минималния предвиден срок- от по шест месеца, с периодичност на пробационната мярка по чл.42 а ал.2 т.1 от НК в рамките на минимално предвиденото по чл.42б ал.1 от НК- два пъти седмично.

Предвид изложеното обжалваната първоинстанционна присъда следва да бъде изменена, като подсъдимият следва да бъде признат за невиновен и оправдан досежно първото деяние от продължаваното престъпление, периода, от който да се изключи датата 07.05.2020г. и обвинението, че деянието е извършено при продължавано престъпление, като бъде изменена и в частта на наказанието, като за извършеното на 11.05.2020г. престъпление по чл.355 ал.2 вр с ал.1 от НК на основание чл.55 ал.1 т.2 б „б“ от НК му се наложи наказание пробация.

Водим от горното и на основание чл.337 ал.1 т.2 от НПК, Д.кият окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда №260001/06.04.2022г. по н.о.х.д.№253/2020г. на Балчишкия районен съд, както следва:

По отношение на деянието на 07.05.2020г. като : Признава подсъдимия К. А. К. ЕГН***** за невиновен и го оправдава по обвинението за това, че на 07.05.2020г., като лице, поставено под карантина в срока на 14 дневната карантина е напуснал адреса, на който се изпълнявал карантината и е пребивавал на обществено място по параграф 1а от ДР от Закона за здравето в гр. К. на ул.“Д. №46а /офис на фирмата му/.

По отношение периода, като съответно оправдава подсъдимия по обвинението за датата 07.05.2020г., както и по обвинението, че деянието е извършено при условията на продължавано престъпление по чл.26 ал.1 от НК.

ИЗМЕНЯ присъдата, като вместо наложеното от районният съд наказание лишаване от свобода за срок от три месеца, чието изпълнение на основание чл.66 ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от три години и наказание „глоба“ в размер на 10 000лв., на основание чл.55 ал.1 т.2 б „б“ от НК

НАЛАГА на подсъдимия К. А. К. ЕГН ***** наказание „пробация“, включващо следните пробационни мерки:

-задължителна регистрация по настоящ адрес, с периодичност на явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично за срок от шест месеца;

-задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца

и на основание чл.55 ал.3 от НК не налага наказанието „глоба“.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

За постановеното решение да се съобщи на страните .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____